

РЕШЕНИЕ

№ 67

гр. , 22.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Д.И.П.

при участието на секретаря Л.Д.Б.

като разгледа докладваното от Д.И.П. Гражданско дело № 20231860100158 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 12 от Закона за защита от домашното насилие /ЗЗДН/.

Производството е образувано по молба на Б. М. К. /лично и като майка на малолетното дете Н.Е.И./ за защита от домашно насилие срещу Е. И. Е..

В молбата се сочи, че с ответника са живели на съпружески начала от 2016г. до 15.09.2022г. в дома му в гр.П., като от съжителството си имат родено едно дете- Н.Е.И., на 4 години. Молителката твърди, че н 26.03.2023г., около 20:30 часа Е. й се обадил по телефона и й казал, че ще й донесе пари, които били нейни в квартирата й в гр.П., на ул. „.....“ №1, където след раздялата им живеела с детето. Твърди, че го посрещнала на входната врата с Н., за да я види. Не искала да го пуска вътре, тъй като се страхувала от него, предвид факта, че се разделили след скандал и побой, който той й нанесъл на 15.09.2022г. Твърди, че още от самото начало на съжителстването им с ответника заедно, неговото отношение било агресивно и често съпроводено с физическо насилие. На 26.03.2023г., когато се видели, той й предал парите, аа тя поискала да говорят за посещенията на детето при него, тъй като преди няколко дни бил оставил Н. с жената, която понастоящем живее, а тя я завела на място, където имало кучета и детето се изплашило. Молителката твърди, че поискала от Е. само той да обгрижва детето, а той се ядосал, посегнал към нея и й нанесъл удар с юмрук в лявата скула на лицето. Сочи, че я заболяло, разплакала се и влязла вътре да вземе телефона си, за да се обади на тел.112, тогава Е. блъснал силно вратата, хванал я за гърлото и започнал да я души. Твърди, че успяла да извика хазяина й К.И.Н., който веднага се притекъл на помощ и се опитал да изгони Е., но последният нападнал и него, удрял го и му крещял. К.

твърди, че използвала спречкването между двамата мъже и тъй като Е. й бил взел телефона, тя успяла да се обади от телефона на хазяина си на тел.112. Твърди, че когато дошли служителите на полицията, Е. бил избягал, а тя и К. написали обяснения. Твърди, че през цялото време на побой и скандал детето Н. било до нея, силно плачело и я викало. Оттогава все плачела, не спяла спокойно, страхувала се и не искала да се вижда с баща си. Молителката сочи, че и на 27.03.2023г. Е. пак е ходил в дома й я заплашил, за да си оттегли жалбата. С оглед на всичко изложено Б. К. желае да бъде задължен ответникът да се въздържа от домаашно насилие спрямо нея и детето с думи или действия, да му се забрани да приближава жилището, в което двете с детето живеят, местоработата й и местата й за социални контакти за срок от 18 месеца, както и да определи временно детето да живее при нея, а на ответника да се наложи глоба от 1000 лв. Претендира разноски.

На ответника Е. И. Е. е била дадена възможност да депозира отговор и да вземе становище по молбата, но такъв не е постъпил.

В откритите съдебни заседания молителката Б.М.К. се явява лично и се представлява от упълномощената адв.Д. Н. от ВрАК, която поддържа молбата за защита от домашно насилие, а в хода по същество на делото моли съда да предостави защита на молителката и малолетното й дете Н., като счита за доказано, че на 26.03.2023г. ответникът е отишъл в дома на К. и се е държал агресивно, с което е уплашил и нея самата и детето Н.. Адв.Н. сочи, че именно поведението на Е. е наложило да му бъдат иззети и оръжията, като изразява притеснение, че ответникът, като лице, което притежава оръжия може да причини в бъдеще необратими вреди за молителката и детето. Счита, че и поведението на Е. в зала е било агресивно, а имало събрани и доказателства за предходни прояви на насилие от негова страна над К.. Заявява, че добросъвестно са предложили на молителя да спрат настоящото производство и междувременно да уредят въпросите, касаещи родителските права, с което да сложат край на конфликтността между двамата, но Е. отказал и това. Адв.Е.а моли съда да уважи молбата за защита и наложи посочените от страната-молител мерки за защита по ЗЗДН спрямо Е. Е.. Претендира разноски. Молителката Б. К. поддържа заявеното от своя адвокат и заявява, че желае именно изложеното от адвоката- да получи защита.

Ответникът Е. И. Е. се явява лично в проведените открити съдебни заседания, като се представлява сам, оспорва иска срещу него и излага своята версия за процесните събития. Твърди, че написаното в молбата на Б. К. е абсолютно невярно и че повиквайки го в квартирата си, тя му е направила капан, тъй като отказал да я прибере отново в дома си, след като близо 8 пъти го напускала. Ответникът твърди, че молителката е тази, която се възползва от уязвимото му здравословно състояние, тъй като има болно сърце и тя го знае. Твърди, че цяла зима носил дърва и въглища, за да отоплява жилището, където живеят с детето, но на 26-ти, под предтекст да й даде пари, които били у него, тя го повикала в дома си, като реалната причина била, че била ядосана от това, което детето й е споделило- че с новата му приятелка, са го водили на бунгалото им, където детето искало да отиде, тъй като имало кученца, на които се радва и които никога не са нападали или плашили детето. Е. твърди, че на 26ти Б. му звъняла цял следобед и въпреки, че не считал, че дължи тези пари,

отишъл да ѝ ги занесе вечерта. Твърди, че тя излязла с детето, той ѝ дал парите, при което тя си ги сложила в джоба и започнала да обижда жената, с която той живее и него самия. Хванала го и започнала да го дърпа. Провокирала го да я удари, заявявайки, че иска да го съди, но той не я е удрял, макар да признава, че я е обидил и е влязъл в пререкание с нея. Ответникът твърди, че К. счутила телефон, който той бил дал на детето Н., а тя самата ползвала неговата карта, затова в процесната вечер си я поискал, но тя започнала да бута вратата и да заключва. Влязъл в двора след нея и вътре се сбутали, но нито я бил, нито я душил. Твърди, че детето било при тях в двора, дори паднало и и скъсало дрехата, но майка му не му обърнала никакво внимание, а продължила да се кара с него. Твърди, че детето не е крещяло и викало. Според ответника пререканията, които са имали с К., са по нейна вина. Сочи, че по време на процесния случай тя извикала хазяина си К., на когото той казал да стои настрана. Не го бил удрял, но го побутнал, а той се подпрял на огледалото и то се откачило. К. му казал да си взема картата и да си ходи, което и направил, след като си получил въпросната карта. Никого не бил заплашвал и удрял и счита, че ако някой има такива претенции следва да представи медицински документ. Твърди, че на 27ми не е ходил отново в дома на Б.. В хода по същество на делото Е. заявява, че желае съдът да отхвърли молбата за защита, подадена от К., като заявява, че делото за домашно насилие е „сценарий“ на К.. Отново заявява, че не е упражнявал физическо насилие спрямо нея и че дори да я е обидил, това не представлява домашно насилие, тъй като и тя е била агресивна към него и дори го е дърпала за дрехите. Отрича твърденията на молителката в цялост и счита, че нейната единствена цел е да се домогне той да ѝ заплаща повече пари за издръжка.

На 03.04.2023г. РС-П. е издал Заповед за незабавна защита №6, с която е задължил Е. И. Е. да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо Б. М. К. и детето Н.Е.И..

СЪДЪТ, преценявайки събраните, по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Страните по делото са лица, съжителствали заедно на съпружески начала за период от около 5 години, за който факт, макар да не се представят доказателства, бива признат и от ответника Е.. Към момента по техни данни те не живеят заедно.

Видно от представеното Удостоверение за раждане № 2019000007/18.01.2019г. на община П. /л.5 от делото/, на 16.01.2019г. се е родило детето Н.Е.И., с майка Б. М. К. и Е. И. Е., за което е съставен Акт за раждане № 7/18.01.2019г.

Като доказателство по делото е приета декларация по чл.9, ал.3 ЗЗДН от молителката Б. К. /л.4 от делото/, в която е декларирано, че на 26.03.2023г. около 20.30 часа в гр.П., обл. Софийска, на ул. „.....“1, в кварира, където живеела с детето Н.Е.И. дошъл Е. И. Е., ЕГН: *****, с когото живеела на съпружески начала и от когото има дете, ударил я силно с юмрук по лявата скула, хванал я за гърлото и започнал да я души, а на следващия ден- 27.03.2023г., около 22.00 часа отново дошъл в квартирата ѝ и я заплашил, че ако не оттегли жалбата си в полицията срещу него, „нейното чудо няма да го има никъде“.

Други писмени доказателства молителката не е представила, включително не е

представила медицински документи.

По делото е направена служебна справка от деловодството на РС-П. /л.30 от делото/ и е установено, че в книгите на съда не е отразено да има предходни наложени мерки по Закона за защита от домашно насилие на лицето Е. И. Е..

Видно от изготвената от Бюро Съдимост при РС-П. справка за съдимост /л.31 от делото/ Е. И. Е. не е осъждан.

Видно от представената от „ЦПЗ – София“ ЕООД справка изх. №356/07.04.2023г. /л.32 от делото/, Е. И. Е. не е лекуван в психиатричното заведение за периода от 2013г. до момента.

От Районна Прокуратура- Елин Пелин, ТО-П. е изискана информация за водени срещи Е. И. Е. досъдебни производства, като с тяхна справка изх. № 505/06.04.2013г. /л.34 от делото/ зам.районният прокурор е уведомил съда, че сле направена справка в УИС-3 се установява, че на 28.03.2023г. в РП-Елин Пелин, ТО-П. е заведена пр.пр. № 459/2023г. за образувано БП № 54/2023г. по описа на РУ-П. срещу Е. И. Е. за престъпление по чл.144, ал.3 вр. ал.1 НК, което на 05.04.2023г. е прекратено на основание чл.243, ал.1, т.1 вр. чл.357, ал.1, т.1 вр. чл.24, ал.1, т.1 НК и срещу лицето няма повдигнато обвинение.

Цитираната пр.пр. е изискана от съда и копие от нея е приложено по делото /л.38-66 от делото/. Видно от материалите по преписката, същата е била образувана след получен сигнал в РУ-П. за това, че на 26.03.2023г. в гр.П., на ул. „.....“ №1 е възникнал скандал между мъж и жена, който сигнал бил посетен от автопатрул на РУ-П.. На място било установено лицето Б. М. К., която дала обяснения, че мъжът, с който живее на семейни начала ѝ е нанесъл телесна повреда и е отправил спрямо нея закани за убийство. Посочено е в приложената докладна записка, че при обход лицето Е. Е. не е установено, а Б. К. не пожелала да ѝ бъде извършен медицински преглед. Било ѝ разяснено, че може да подаде жалба за домашно насилие пред РС-П.. По преписката е приложена Заповед за задържане на лицето Е. И. Е. от 27.03.2023г., според която Е. е бил задържан на 27.03.2023г. в 10:30 часа в сградата на РУ-П. и освободен на същата дата в 14:45 часа. Снемани са Обяснения от него, като той е отрекъл да е извършил това, в което К. го обвинява, а от полицейските служители на 27.03.2023г. срещу него е съставено Разпореждане по чл.64 ЗМВР, с което му е разпоредено да не извършва домашно насилие спрямо Б. М. К. и да не отправя закани за убийство спрямо нея, което разпореждане е връчено на Е.. В сведението, снето от К. от полицейските служители на 26.03.2023г. тя е заявила, че бившият ѝ приятел е дошъл в квартирата ѝ и започнал да я обижда, след което я удрял с юмруци в лицето, хванал я за гърлото и всичко това направил пред 4-годишната им дъщеря. Посочила е, че е извикала хазяина ѝ, за да я защити, но Е. ударил и него. Посочила е още в сведението, че поискала да се обади в полицията, но Е. я заплашил, че „ще я застреля като лисица с един лисичи патрон и ще я изхвърли на вълците“. В рамките на вече образуваното досъдебно производство Б. К. е разпитвана отново, вече в качеството на свидетел. Разпитът ѝ е извършен от разследващ полицай на следващия ден, след процесния – 27.03.2023г. в 13:30 часа. В този разпит е посочила, че вечерта, когато е подала сигнала, била много афектирана и затова постъпила

така, за което съжалева. Заявила е, че Е. полага необходимите грижи за гледането на дъщеря им Н., като ходи в квартирата, в която живеят и им носи храна, мляко и други неща, а също така прибира детето и от детска градина, макар да не дава пари. В този разпит К. е заявила, че на 26.03. още сутринта се обадила на Е. да дойде и да ѝ донесе 160 лв., които му била дала, за да ѝ купи и докара дърва, като той дошъл към 19:30 часа и се скарали заради детето, като Е. я наричал „курва и мръсница“, при което при тях дошъл хазяина ѝ К., който им казал, че не му се слуша как се карат и казал на Е. да си ходи, но Е. се развикал, че няма да се махне докато не си му даде сим-картата, която тя се принудила да му даде и той си тръгнал. Посочила е, че била много афектирана и ядосана и понеже и детето започнало да плаче и затова отишла и поискала телефона от К. и се обадил на тел.112. В тези показания е казала, че заявеното от нея, че Е. е казал, че иска да я убие, го е казала в яда си. Заявила е, че Е. не я е удрял, не я е бил и не ѝ се е заканвал, а само я е убиждал. Заявила е, че не я е страх от Е.. Казвал ѝ бил при предходни случаи, че ще я застреля, но не и на 26.03.2023г. Заявила е, че не иска да посещава нещо лице, за да ѝ прави експертиза. Заявила е, че не се страхува за живота си от действията на Е. и моли да бъде прекратено образуваното дело срещу него. Разпитван е в размяките на досъдебното производство и К.И.Н., който е заявил, че „Б.“ е наемателка, а Е. идва дома заради дъщеря си, като всеки ден носи чанта с ядене и други продукти, като кара и дърва и въглища за отопление. Идвал всяка сутрин да взима Н., за да я води на детска градина и вечер я връщал. За случай от 26.03.2023г. Николов е посочил, че чул навън да се вика, като разпознал гласовете на „Б.“ и Е., но не му направило впечатление, защото Е. често идвал и те често се карали. В стаята му обаче дошло детето Н., което го повикало „да види какво става“. Посочил е, че детето не е плачело. Когато отишъл при тях разбрал, че Е. си иска сим-картата от телефона на Б.. Не се биели, но крещели силно на разстояние един от друг. Б. му казвала, че е „боклук“, а той ѝ казвал, че е „курва“. Николов е заявил още при разпита, че отишъл при тях и се развикал на Е., казал му да излизат от двора и ако искат да се карат на пътя, след което те продължили да се карат, Б. върнала картата, Е. си я сложил в джоба и си тръгнал. Преди още той да е излязъл от двора, тя поискала телефона на Николов и се обадила на тел.112, но не я бил слушал какво точно им е казала. Николов е заявил при разпита, че Е. не му е посягал и не го е заплашвал. Не бил видял Е. да посяга и бие Б.. Заявил е, че тя не му се е оплаквала друг път от Е. да иска да я бие или че я е страх от него. Образуваното наказателно производство за престъпление по чл.144, ал.3 вр. ал.1 НК е било прекратено с Постановление от 05.04.2023г. на Прокурор при РП-Елин Пелин, ТО-П., тъй като по делото не са били събрани достатъчно доказателства, че с действията си Е. Е. е осъществил от обективна и субективна страна престъпление по чл.144, ал.3 вр. ал.1 НК, като липсвали каквито и да е доказателства в тази насока.

По делото съдът е изискал и характеристика на ответника Е. Е. от РУ-П. и община П.. От община П. са предоставили информация единствено, че Е. Е. е назначен в общината на длъжност „Личен асистент“ по механизма лична помощ от 28.02.2023г. От РУ-П. са предоставили информация /л.79 от делото/, че единствената установена полицейска преписка срещу лицето Е. Е. е по БП № 54/27.03.2023г. за извършено престъпление по

чл.144, ал.3 вр ал.1 НК, както и че не е установено лицето да има криминалистични регистрации.

Поради факта, че молбата за защита е заведена от Б. К. за защита и на детето Н.Е.И., съдът е изискал социален доклад, какъвто е изготвен и представен от ДСП-П. с изх. № ПР/Д-СО-ПП/15-001/10.05.2023г. Според социалния доклад ДСП-П. е извършвал социално проучване във връзка с постъпил на 04.04.2023г. сигнал за детето Н.Е.И., подаден от бащата, който твърдял, че майката не полага адекватни грижи за детето и то се отглежда при неподходящи битови условия. Посочено е, че е събрана информация и е извършена анкета в жилището, където детето живее, като е осъществен и контакт с детето. По този сигнал социалните служители не са установили риск за детето. При контакта с детето, същото е било спокойно, имало добър външен вид, като разказало, че ходи при баща си и там си играе с И.. Посочено е, че към настоящия момент Н. се отглежда от майката в жилище под наем в гр.П. на ул. „.....“ №1, където майката ползва две стаи с детето, има обособено място за приготвяне на грана, както и баня и тоалетна, която ползват общо с наемодателя. Констатирано е, че са осигурени основните битови, здравни, образователни и емоционални потребности на детето, като в грижите участва и бащата, който твърди, че закупува дрехи и храна за него, води го и го взима от детска градина. Личният лекар на детето е информирал социалните служители, че детето е здраво. Учителката на детето в детската градина пък ги е информирала, че майката и бащата взимат и водят детето на детска градина, в добър външен вид, като то участва в заниманията и общува добре с децата. Според социалните служители нямало данни детето да е въввлечено в конфликтните отношения между майката и бащата. Посочено е, че майката не възпрепятства редовните контакти на детето с бащата, който последен факт бащата оспорва пред настоящия съд и заявява, че заради това невярно посочено обстоятелство не е подписал социалния доклад.

По делото са разпитани няколко на брой свидетели- по двама, доведени от страните и двама, призовани служебно от съда.

Като свидетел е разпитан К.И.Н., когото молителката Т.К. посочва като свой хазяйн, но той коригира този факт, твърдейки, че хазяйн е неговата сестра, а те с Б. обитават съвместно къщата, в която Б. е наемател и не намира в гр.П., на ул. „.....“ №1. Твърди, че на 26.03.2023г. се прибрал от работа към 18:00 часа, хапнал, сипал си една ракия, пуснал си телевизора и задремал, като обаче дошла да го вика дъщерята на Б. – Н., която му казала: „Дядо, К., ела да видиш какво става!“. Излязъл и видял, че Б. и Е. пак се карат. Заявява, че Е. идвал през 3-4 дни и често ставали кавги между тях, но не знае за какво. Когато отишъл при тях, след като детето го извикало, чул Е. да нарича Б. „боклук“. Друга обида не чул. Б. и детето му се сторили изплашени. Чул, че скандалът във въпросната вечер бил по повод на това, че Е. си искал сим-картата от телефона. Свидетелят твърди, че не е видял никой никого да удря. Казва, че Е. не е проявил агресия и спрямо него, но го бутнал, за да не им се меси в скандала, а той му казал да напусна къщата. Свидетелят твърди, че е дал телефона си на Б. и от него тя е извикала полиция, след което са им снемани показания.

Разпитана е като свидетел и Тодорка Захаријева К.- майка на молителката Б. К.. Тя

твърди, че знае за скандала от 26.03 между дъщеря ѝ и Е., тъй като дъщеря ѝ се обадила към 21:00 часа и ѝ казала: „Е. беше тук и ме преби от бой и аз извиках хазяйна да ме защити, а Е. преби и него“. Свидетелката твърди, че попитала дъщеря си дали да отиде при нея, но тя отказала. Видяла я на другия ден и по бузата имала червено и подуто. Питала я защо не си е изкарала медицинско, а тя отговорила, че няма пари. Свидетелката казва, че никога не е присъствала на техни скандали, но счита, че дъщеря ѝ я е било страх от Е., защото, докато още живеела заедно, я канили да отиде с детето на гости, а тя все отказвала. Свидетелката твърди, че детето ѝ е казало: „Тима бие мама и я души и аз не искам да ходя при него“. Казва, че детето щом чуе името на баща си отказва да ходи при него.

Като свидетел е разпитана Ц.С.Т., която към момента живее на съпружески начала с ответника Е. Е.. Тя познава детето Н. и че то идва при баща си, но не много често. Казва, че на 27.03. двамата с Е. били заедно и Б. му се обадила, че си иска някакви пари, а той ѝ казал, че ще отиде да ѝ ги занесе. Знае, че когато е отишъл до квартирата ѝ е дал парите, но си е поискал сим-картата, но Б. не му я върнала. Върнала я чак когато той я поискал много настоятелно. На другия ден бил извикан в полицията. Свидетелката твърди, че Е. всяка вечер ходел до квартирата на Б., носел чували с дърва и въглища, а също и покупки за детето, като предполага, че го правел заради детето. Свидетелката твърди, че Е. много добре се грижи за детето си. Казва, че тя в действителност го е водила при кучетата, но то не се е страхувало, а напротив- правили си и снимки. Казва, че бащата води детето на детска градина и го връща вечер в дома на майката. За Е. твърди, че не е агресивен човек и се държи много добре.

Като свидетел е разпитана и майката на ответника Е.- Н.Н.И., която също твърди, че макар Е. да не живее с дъщеря си Н., той ходел всяка вечер да носи дърва, да чисти печката и се грижел за детето. Е. ѝ разказал обаче, че една вечер си е поискал сим-картата, която е била у Б., тя не му я е дала, хванала го за ръката и го разтърсила, а той я бутнал, тогава тя извикала хазяйна си К., на когото Е. казал да не се меси, взел си картата и си тръгнал. Тогава Б. се обадила на тел.112. Това Е. го разказал на майка си, по нейни твърдения, на следващия ден след случая. Свидетелката твърди, че докато Е. и Б. били заедно винаги имало скандали между тях, за глупости, но никога не са се удрияли. Е. криел от нея, че са го викали в полицията, за да не я тревожи, но от техни близки разбрала, че е викан в полицията и му е взето оръжието. Казва, че в техните караници досега никога не са се намесвали институции.

По делото е разпитан И. А. К.- полицейски служител от РУ-П., който е работил по преписката, по която впоследствие е образувано досъдебно производство. Същият твърди, че е снел обяснения от двете лица, като Б. К. е твърдяла, че е била подложена на физическо насилие от страна на Е. Е. и заплахи, поради което Е. е предупреден с протокол по ЗМВР, който свидетелят съставил на база нейните данни и са му иззети оръжията от служител „КОС“ към РУ-П.. Полицай К. не е забелязал видими следи от насилие по К., но същата му била показала снимки, на които лицето ѝ е в кръв и твърдяла, че това е бил видът ѝ след предходни случаи на упражнено насилие от Е. върху нея. Полицейският служител не знае Е. да е познат на полицията до момента.

По делото е разпитан и И. А. Б.- също служител на РУ-П., който заявява, че по разпореждане на началника на РУ-П. е задържал лицето Е. Е. със заповед за задържане за 24 часа във връзка с процесния случай, като при задържането Е. се е държал спокойно и уважително към полицейските служители и не е дал признаци на проява на гняв или яд към Б. К., въпреки че е задържан по нейн сигнал.

Предвид така установеното от фактическа страна, СЪДЪТ формулира следните изводи от правна страна:

Законът за защита от домашното насилие има за цел да даде защита срещу една особена категория посегателства, извършвани от и срещу лица, които се намират в най – близки взаимоотношения помежду си – съпругески, родствени или приравнени на тях. Б. М. К. и детето Н.Е.И. се намират именно в такива близки отношения с ответника Е. И. Е.: лица по чл.3, т.2 /лице, с което пострадалият е бил във фактическо съжителство/, т.3 /лице, от което пострадалият има дете/, т.4 /възходящ на пострадалия/ ЗЗДН. Молителката и детето, чиято защита тя търси, безусловно попадат спрямо ответника в категорията лица по чл.3 ЗЗДН, поради което молбата за защита се явява допустима като подадена от легитимирано лице – сочещото себе си за пострадалото такова /чл.8, т.1 ЗЗДН/ и възходящ на пострадалото лице по права линия /чл.8, т.2 ЗЗДН/.

Съдът има функцията да осъществи преценка за евентуалната доказаност на твърденията, наведени с молбата за защита. В конкретния случай са събрани /по почин на молителката и служебно/ гласни и писмени доказателства, касаещи факти, относими за делото, които доказателства обосновават правните изводи на съда.

В конкретния случай безспорно се доказва по делото, че ответникът Е. И. Е. не е криминално проявен, като никога не е осъждан и за него не са налични криминалистични регистрации, като единственото водено срещу него наказателно производство до момента е образувано по сигнал на Б. К. за това, че на датата, за която твърди, че е станала жертва на домашно насилие от страна на Е. Е., същият я е заплашил и с убийство, като впоследствие това производство е прекратено, тъй като самата сигналоподателка е заявила, че това не е вярно.

От събраните доказателства съдът бе убеден в обстоятелството, че ответникът Е. Е. е сравнително добър родител, който се грижи за интересите на детето си- Н. И.а, дори подпомагайки пряко майката в грижите- чрез осигуряване на храна и отопление за дома, в който дъщеря му живее и водейки и връщйки детето от детска градина. Този извод на съда се потвърждава от събраните гласни доказателства на почти всички свидетели, имащи причастност към живота на детето, включително свидетелят К. Николов, който е виждал Е. да носи провизии в дома, както и да взима и връща детето. Потвърждават се и от социалния доклад, приобщен по делото.

Ангажираните обаче от молителката доказателства не успяха да докажат на съда, че твърдяното от нея е било извършено от ответника Е. Е.. В действителност свидетелите са наясно, че отношенията между двамата са конфликтни и често те са се карали и са влизали в

прекъсвания, както е станало и в процесната вечер- на 26.03.2023г. Никой от свидетелите обаче до момента не е виждал Е. да упражнява физическо насилие над К., а знаят само за вербални конфликти. Единственият пряк очевидец на случилото се на 26.03.2023г. отрича да е ставал свидетел на физическа саморазправа от страна на Е. с К.. Чул е една единствена обида- „курва“, но ясно казва, че и молителката е нанасяла на Е. обида, като го е наричала „боклук“. Показанията на свидетеля К. Николов, дадени в досъдебното производство по ДП №54/2023г. на РУ-П. са по-близки времево до събитията и съдът ги възприема като по-достовърни от тези, дадени пред съда, тъй като е изминал период от време, в който спомените избледняват, а и с молителката са имали време да разговарят и някои от твърденията си свидетелят да видоизмени в полза на нейната позиция. В показанията от досъдебното производство той е заявил какви реплики е чул и от двамата участници в конфликта, а пред съда сподели обида, изхождаща единствено от Е. и то различна от тази, която е вербализирал през разследващия орган. Показанията на този свидетел-очевидец пряко влизат в противоречие с твърденията на самата молителка, че е била бита и душена, както и че Е. е проявил агресия и към самия свидетел. Съдът не може да се довери на заявеното от молителката, дори обективизирано в декларация по чл.9, ал.3 ЗЗДН, тъй като тя не е единствено доказателство по делото, а от останалите събрани доказателства става ясно, че молителката има склонност да „преиначава“ фактите. Самата тя е признала в разпит пред разследващия полицай в рамките на образуваното досъдебно производство в деня, следващ процесните събития, че в пристъп на яд и афект е обвинила Е. във физическо насилие и закана с убийство. Няма как да се възприеме, че промяната в показанията се дължи на уплах от нейна страна, с оглед твърдението ѝ, че на 27.03.2023г. около 22.00 часа ответникът бил ходил повторно в дома ѝ да я заплашва с цел да си оттегли тя жалбата, тъй като показанията, в които сама е признала за заявени от нея неверни факти, са дадени на 27.03.2023г. през деня - в 13:00 часа, по което време Е. е бил задържан в РУ-П.. Предвид, че сама молителката е признала склонността си да изкривява фактите в своя полза и предвид, че нищо по делото не подкрепя изложеното в молбата, няма как съдът да приеме, че спрямо К. е било извършено физическо насилие от страна на Е. Е.. Тя твърди, че двамата са се разделили на 15.09.2022г. заради нанесен от него над нея побой. Никой от свидетелите обаче не знае за такъв побой. Никакви жалби не са подавани за такъв побой и никакви медицински данни няма за него, точно както липсват медицински документи и за физически травми, които молителката да е претърпяла на 26.03.2023г. Единственият свидетел, който твърди, че е видял подутина и червенина по бузата на молителката е нейната майка, чийто показания съдът не кредитира, с оглед заинтересоваността на свидетеля и близката му родствена връзка с молителката. Отново тази свидетелка твърди, че дъщеря ѝ не била се снабдила с медицински документ, защото нямала средства. Видно от доказателствата обаче, това не е причината, тъй като К. е отказала както да бъде прегледана в Бърза помощ, където това не би ѝ коствало средства, така и да бъде прегледана от вещо лице-експерт и го е заявила изрично. Отказвайки медицински преглед, тя е създавала основателни съмнения за това, че е претърпяла някаква физическа травма, които съмнения се затвърждават от факта, че сама в официални показания пред разследващ орган е отрекла първоначалното си твърдение в тази насока. Никой от

лицата, освен това, които са я виждали пряко на 26.03 и на следващия ден /К. Николов и полицейските служители/, не са забелязали и описали нараняване по скулата ѝ, каквото е видяла нейната майка, нито каквото и да е друго нараняване.

Следва да се посочи още, че не всяка обида, не всяко повишаване на тон и не всеки скандал може да се квалифицира като домашно насилие. В случая фактът, че молителката и ответникът са си разменили обиди и взаимно са показали негативно отношение и са си викали един на друг на висок тон, не може да се възприеме като нещо по-различно от обикновен битов скандал, в който молителката е имала всъщност не малък принос. Укоримо е, че това се е случило пред детето, но се установява от показанията на К. Николов, че детето не е плакало и не изразява страх, какъвто молителката твърди, нито нежелание да ходи занапред при баща си, както твърди бабата по майчина линия, опитвайки се да убеди съда, че дете на 4 години може да обясни, че баща му е „душил“ майка му, използвайки точно тази дума. Социалните служители, които след събитията от 26.03.2023г. са посетили дома, където детето живее и са се срещнали с него, са установили, че детето всъщност е спокойно и говори пред тях за посещенията си при баща си с положителни емоции. Не редът за защита от домашно насилие е този, който следва да санкционира родителите за проявената нетактичност и несъобразителност, влизайки в спор, карайки се и изричайки обиди един спрямо друг пред детето, а по-скоро социалната служба е тази, която следва да изиграе своята роля, преценявайки родителския капацитет на двамата и евентуалната необходимост да ги насочи към подходящи мерки за повишаване на този капацитет и преодоляване на конфликтността между двамата.

По конкретното дело според съда е неправилно да уважи молбата за защита, подадена от молителката единствено на основание нейните твърдения и да санкционира баща, който е грижовен, ограничавайки го по изборния от майката ред да вижда детето си, още повече, че в нейните действия ясно прозира личният мотив да накаже бащата за това, че позволява детето да бъде обгрижвано от новата жена в живота на бащата. Именно това изглежда и да е причината, която е ядосала Б. К. и тя самата признава, че му е потърсила сметка за това, от където се е породил конфликтът между тях, който според нея е прераснал във физическа саморазправа, кавито доказателства за такава саморазправа обаче не бяха събрани. Следва да се посочи, че съдът и производството по ЗЗДН не могат и не следва да бъдат средство за уреждане на конфликтни отношения и наказване на бивш партньор заради неудовлетвореност от негово поведение или средство за уреждане на родителски спорове относно това кой е по-добрият родител и кой следва да упражнява родителските права, а защитата по този закон се предоставя само на лица, които в действителност се установи, че са станали жертва на насилие и чийто живот и здраве са реално застрашени.

В случая не се и установява ответникът Е. да е лице с висока степен на обществена опасност, което би могло да застраши живота и здравето на детето си и неговата майка. Полицейските служители, които са работили по случая също заявяват, че Е. се е държал спокойно, дори въпреки обстоятелството, че е бил задържан по сигнал на Б. К.. Фактът, че са му били иззети оръжията, също е следствие от обвиненията, които Б. К. е отправила към

него и твърдението, че той е опасен, а не поради доказаност на обстоятелството, че той в действителност е опасен. Поведението на ответника в зала не би могло да се квалифицира като агресия, която да убеди съда, че той застрашава молителката и детето си, тъй като той нито е отправял заплахи, нито е опитвал по какъвто и да е начин да нарани молителката, а поведението му по-скоро изглежда като проява на непримиримост със ситуацията, че е обвинен в извършване на деяние, което самият той отрича.

За да даде търсената защита Съдът следва да достигне до извод, че спрямо сезиралото го лице е било упражнено домашно насилие в рамките на 1 месец преди подаване на молбата за защита, както изисква чл.10, ал.1 ЗЗДН, тъй като в противен случай молбата би била неоснователна. В случая съдът не може да изведе от събраните доказателства извод за упражнено от Е. Е. спрямо Б. К. на 26.03.2023г. домашно насилие и именно поради това следва да отхвърли молбата като неоснователна, а издадената заповед за незабавна защита да бъде обезсилена.

С оглед неоснователността на молбата за защита и на основание чл.11, ал.3 ЗЗДН молителката следва да заплати и държавна такса по делото в размер на 25 лв., която се определя по чл.16 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК (изводимо от т.22 на ТР 6/2012 г. на ВКС по т.д. 6/2012 г.).

Мотивиран от така изложените съображения, Районен съд - П.

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ молбата на **Б.М.К., ЕГН: ******* за постановяване на мерки за защита от домашно насилие спрямо нея самата и спрямо малолетното дете **Н.Е.И., ЕГН: *******, извършено от **Е. И. Е., ЕГН: ******* – баща на малолетното дете, с когото молителката е съжителствала на съпружески начала и **ОТКАЗВА ДА ИЗДАДЕ ЗАПОВЕД ЗА ЗАЩИТА**, с която по отношение на ответника Е. да бъдат взети мерките по чл.5, ал.1, т.1, т.3 и т.4 ЗЗДН.

ОБЕЗСИЛВА издадената Заповед за незабавна защита №6/03.04.2023г. на РС-П. срещу Е. И. Е..

ОСЪЖДА Б.М.К., ЕГН: *** ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на РС-П., в полза на бюджета на съдебната власт, на основание чл.11, ал.2 ЗЗДН, държавна такса в размер на **25.00 лв. /двадесет и пет лева/**.

Препис от решението **ДА СЕ ВРЪЧИ** на страните по делото и **ДА СЕ ИЗПРАТИ** на РУ-П. за сведение и на ДСП-П. за евентуално включване на родителите в подходящи програми за преодоляване на конфликтните отношения между тях с цел защита на най-добрия интерес на детето.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Софийски Окръжен Съд в 7-дневен срок от връчването му.

Съдия при Районен съд – П.: _____